

Οἱ ἐγγράφοντες πέ ν τ ε π ρ ο -
π λ η ρ ω τ έ ο υ ς Συνδρομητὰς εἰς
τὰ «Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμ-
βάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βι-
βλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπαρτ
καὶ Χίρστ ἐκδιδομένης, τιμωμένης
δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν
σελίδων ἐξαιρετῶς χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50
ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ.
2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα
τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προ-
πληρώσαντας συνδρομητὰς μας,
πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25
τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθή-
κης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λε-
πτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ἡ Κλοτίλδη ἤκουσε μετὰ καταφρονη-
τικῆς σχεδὸν ψυχρότητος τὸν μεταξὺ τοῦ
κυνηγοῦ καὶ τοῦ ἀρχιτροκλίνου διάλογον.
Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι οἱ διαλογισμοὶ τῆς ἱ-
πταντο ὑψηλότερον, αἱ δὲ ὑλικάι αὐταὶ
ἀθλιότητες δὲν ἔφθανον μέχρι αὐτῆς. Ἐν
τούτοις ἔπασχεν, ὅχι δι' ἐαυτήν, ἀλλὰ
διὰ τὸν Διδιέ, βλέπουσα τὸν ἀνδρεῖον ἐ-
κείνον νέον ταρχθέντα καὶ δειλιάσαντα
εἰς μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Μονσενύ. Ἐθι-
σθεῖσα εἰς τρικυμιώδη καὶ πλήρη θλίψεων
βίον, ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν διω-
κτῶν, καλυφθεῖσα, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τοῦ
αἵματος τῶν γονέων αὐτῆς, χυθέντος ὑπὸ
φανατικῶν χειρῶν, εἶχεν ἀποκτήσει στα-
θερότητα καρδίας καὶ ἡσθάνετο ἀπέχθειαν
διὰ τὴν βάρβαρον ἰσχύν· οὕτω δὲ ἀνυ-
ψοῦτο ἄνω τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ φύλου
αὐτῆς. Ἦν εὐαίσθητος, μόνον διὰ τοὺς
ἄλλους λησμονοῦσα ἐαυτήν, ὡς αἱ μάρτυ-
ρες τοῦ χριστιανισμοῦ. Διὰ τοῦτο ᾤκτειρε
τοὺς παλαιπώρους νάνους διὰ τὴν ἐγκα-
τάλειψιν αὐτῶν, ᾤκτειρε τὸν Διδιέ διὰ
τὴν ἀκουσίαν αὐτοῦ δειλίαν. Ἦγνόει διὰ
τίνος ἐντέχνου δολιότητος ὁ θεὸς του δὲ
Μονσενύ κατάρθωνε νὰ ἐπιβάληται αὐτῷ
περιορίζων τὸν ἀνεψιὸν του καὶ παρακω-
λύων πᾶσαν γενναίαν αὐτοῦ ὁρμήν. Οὐ-
τως, ὁ Διδιέ εἶχεν ἀνατραφῇ ὡς φιλοξε-
νούμενος ἐξ οἴκου καὶ οὐχὶ ὡς αὐθέν-
της τοῦ πύργου. Δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ
ἐν δηνάριον εἰς πτωχόν, χωρὶς νὰ ζητήσῃ
αὐτὸ παρὰ τοῦ θεοῦ του. Ὁ ἱππος, ὃν

ἱππευεν, ἡ κυνηγετικὴ μάχαιρα, τὸ ὄπλον
του, πάντα ταῦτα ἦσαν δῶρα τοῦ κυρίου
δὲ Μονσενύ. Ὁ θεὸς του ἦτο τὸ πᾶν, αὐ-
τός ἦτο μὴδὲν, ὅταν δὲ οἱ ὑπηρεταὶ ὑπῆ-
κουν αὐτῷ, τὸ ἔπραττον, διότι ὁ κόμης
εἶχεν εἰπεῖν: «Τὸ θέλω!» Καὶ ὑπῆκουεν
ὁ Διδιέ ὑποτασσόμενος εἰς τὰς θελήσεις
τοῦ θεοῦ του. Τοῦτο ἦν εἶδος παραδόξου
δουλείας, ἀφ' ἧς ὁ Διδιέ δὲν ἠδύνατο ν'
ἀπαλλαγῇ εἰμὴ διὰ τῆς ἐκρήξεως ἰσχυ-
ροῦ τινος αἰσθήματος.

Διὰ τοῦτο, ὅταν ἡ Κλοτίλδη, προση-
λουσα ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους μέλανας
αὐτῆς ὀφθαλμούς, εἶπεν αὐτῷ μετὰ γλυ-
κύτητος, ἀλλὰ καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς:
— «Κύριε ἂν ἡ παρουσία μου εἰς τὸν πύρ-
γον σὰς προξενεῖ καὶ τὴν ἐλαχίστην τα-
ραχήν, φεύγω ἄμέσως», ὁ Διδιέ ἠρρυθρίασεν
ὡς εἰ ἡσθάνθη ἐαυτὸν ἔνοχον καὶ ἀνέ-
κραξεν:

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ ὑπάγετε, δεσποινίς;

— Δὲν εἰζεύρω, ἀπήντησε ψυχρῶς ἡ
Κλοτίλδη, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν θὰ μὲ ἐγκα-
λείψῃ ἐν τῇ δυστυχίᾳ μου, διότι αὐτὸς
μόνος εἶναι ἡ καταφυγή μου καὶ εἰς αὐ-
τὸν μόνον ἀνέθεσα πᾶσαν τὴν ἐμπιστοσύ-
νην μου.

Ἡ φράσις αὕτη, δι' ἧς ἡ Κλοτίλδη ὡ-
μολόγει τὴν τελείαν αὐτῆς ἐγκατάλειψιν
καὶ τὴν ὀλίγην πίστιν, ἣν ἐνέπνεεν αὐτῇ
ἡ ἀμφίβολος προστασία τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ
κυρίου δὲ Μονσενύ, ἐπλήγωσε καιρίως τὸν
Διδιέ, ὅστις εἶπε ζωηρῶς:

— Βλέπετε ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
ἐξέλθετε. Θὰ ἤμην ἄνανδρος ἂν τὸ ἐδε-
χόμην.

— Βεβαίως θὰ ἦτο ἀπανθρωπία, προ-
σέθηκεν ἡ Σεβρέτη. Δὲν ἐγκαταλείπουν
τοιουτοτρόπως δυστυχεῖς γυναῖκας εἰς
ἀπόγνωσιν.

Ὁ κυνηγὸς τότε ἐπλησίασε τὸν ἀρχι-
τροκλινον καὶ εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως:

— Βερνάρ, συγχώρησόν με διὰ τὰς τρα-
χεῖας λέξεις, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου σοὶ
εἶπα· πρέπει ὅμως ὅπως δῆποτε νὰ μὲ
βοηθήσῃς νὰ κρύψω ἐδῶ ἀπόψε τοὺς δυσ-
τυχεῖς αὐτούς, οἵτινες δὲν ἔχουν οὔτε ἄρ-
τον, οὔτε ἄστυλον.

— Ἀλλ' ὁ θεὸς σας, ἀγαπητὲ αὐθέν-
τα;

— Δὲν σὲ διατάσσω πλέον, ἀλλὰ σὲ
παρακαλῶ, Βερνάρ.

— Παρακαλεῖτε ἐμέ, κύριε Διδιέ, ἐμέ!
μὲ εἰρωνεύεσθε! ἀλλ' ὁ θεὸς σας....

— Οἱ ταλαίπωροι οὗτοι μοὶ ἔσωσαν
τὴν ζωὴν, Βερνάρ.

— Εἶναι δυνατόν! ἐψιθύρισε ὁ ἀρχι-
τροκλινὸς ἀτενίζων αὐτοὺς ἡπιώτερον.
Ἀλλ' ὁ θεὸς σας!

— Ὁ θεὸς μου οὐδὲν θὰ μάθῃ, ὑπέ-
λαβεν ὁ Διδιέ αἰσχυρόμενος ὅτι ἡναγκά-
ζετο νὰ ἰκετεύῃ ἓνα ὑπηρετὴν του. Μία
νύξ παρέρχεται τόσον ταχέως! Θὰ ἦτο
ἀκατανόμαστος σκληρότης νὰ διώξω τοὺς
σωτήρας μου, ἀφοῦ τοῖς ὑπεσχέθην ἄστυ-
λον. Ἐδῶκα τὸν λόγον μου· βοηθήσόν με
νὰ τὸν τηρήσω.

— Ἐμπρός! ἀφοῦ τὸ θέλετε, εἶπεν ὁ
ἀρχιτροκλινὸς μετὰ στεναγμοῦ, πρέπει νὰ

ὑποχωρήσω. Εἴθε νὰ μὴ μοὶ συμβῇ ду-
στύχημα.

— Εὐχαριστῶ, καλὲ μου Βερνάρ.

— Ναι καλὲ μου Βερνάρ ἀπ' ἐδῶ, καλὲ
μου Βερνάρ ἀπ' ἐκεῖ, ἰδοὺ πῶς μὲ κολα-
κεύετε ὅταν θέλετε νὰ ἐκτελέσω τὰς θε-
λήσεις σας. Ἰδοὺ διακινδυνεύω τὴν θέσιν
μου διὰ νὰ σὰς ὑπακούσω.

Εἶτα νεύων πρὸς τοὺς νάνους καὶ τὴν
Κλοτίλδην νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι ταχέως
καὶ ἐν σιγῇ, διηυθύνθη πρὸς παλαιὸν πε-
ριστερεῶνα, κατὰ τὸ ἥμισυ κατεστράμέ-
νον, ἐν ᾧ ἐσκέφθη νὰ εὕρῃ αὐτοῖς κατα-
φυγίον διὰ τὴν νύκτα.

Ὁ Μουσερόν καὶ ἡ Σεβρέτη ἠτένιζον
ἀλλήλους περίλυποι, διότι ἡλπίζον καλ-
λιτέραν ὑποδοχὴν. Ἡ Κλοτίλδη συνώ-
δευεν αὐτοὺς μηχανικῶς ἀναλογιζομένη
τὴν μητέρα της.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Βερνάρ ἔφθα-
σεν εἰς τὴν θύραν τοῦ περιστερεῶνος ἑστα-
μάτησεν οἶονεὶ ἀπολιθωθείς.

Ραβδίον ἐπληξεν ἐλαφρῶς τὸν ὦμον
τοῦ ἀτυχοῦς Μουσερόν καὶ φωνὴ τραχεῖα
ἀνέκραξεν:

— Αἶ, ἀξιόλογέ μου ἀρχιτροκλινε, ἀπὸ
ποῖον ζωοδαμαστὴν ἐκλεψες αὐτὰ τὰ δύο
τέρατα;

Ἦτο ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ὅστις ἐγέλα
καὶ τοῦ ὁποίου ὁ γέλως ἀντήχηι ὡς κε-
ραυνὸς εἰς τὰ ὦτα τῶν μυστηριωδῶν ἐκεί-
νων ξένων καὶ τῶν προστατευόντων αὐ-
τούς.

Ὁ Διδιέ προσεπάθησε νὰ φανῇ ἡρεμὸς.

— Θεέ μου, εἶπεν εὐσεβᾶστως, μὴ ἐ-
πιπλήττετε τὸν κύρ Βερνάρ· πολὺ κακῶς
ἐδέχθη τοὺς δυστυχεῖς αὐτούς, οἱ ὅποιοι
εἶναι ἀξιοὶ τοῦ οἴκου σας καὶ εἰς τοὺς
ὁποίους ὀφείλω ἄστυλον, διότι ἀνευ αὐτῶν
δὲν θὰ μὲ ἐπαναβλέπατε ζῶντα. Ἀπέθνη-
σκον ἐκ τῆς κοπώσεως καὶ τῆς πείνης οἱ
νάνοι οὗτοι καὶ ἔσπευσαν γενναίως εἰς
βοήθειάν μου... ὡς καὶ ἡ κόρη αὕτη, ἡ-
τις συνώδευεν αὐτούς.

— Θὰ ἦναι καμμία βοήμη, εἶπεν ὁ
Μονσενύ ὑψῶν τοὺς ὦμους. Ὁρατὸν κυνή-
γιον κάμνεις, ὠρατέ μου ἀνεψιέ. Εἰς τὸ
μέλλον δὲν θὰ σὲ ἀφίνω μόνον νὰ τρέχῃς
ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Αἱ τοιαῦται συναντήσεις τῶν
πλανωμένων δεσποινίδων εἶναι πολλάκις
κινδυνώδεις.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Διδιέ ἐταράχθη
εἰς ἄκρον. Δὲν εἶδεν αἰφνιδίως ὠχρίασα-
σαν τὴν Κλοτίλδην· ἀλλ' ἂν ὁ Βερνάρ μὴ
ἐστήριζε τὴν τρέμουσαν κόρην, θὰ ἐπι-
πτεν αὕτη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς θραυσθὲν
ἄγαλμα.

— Ἄν ἔπραξα κακῶς, θεέ μου, ἀνέ-
κραξεν ὁ νεανίας δάκνων τὰ χεῖλη, τιμω-
ρήσατε ἐμέ καὶ ἐπιτρέψατε νὰ κοιμηθῶσι
μία νύκτα ἐπὶ τοῦ ἀχύρου τοῦ περιστε-
ρεῶνος σας τὰ ἔντιμα αὐτὰ πλάσματα.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἤρξατο πάλιν
γελῶν θορυβῶδως.

— Μὰ τὸν ἅγιον Θεόν! ὠρατέ μου ἀνε-
ψιέ, εἶσαι περίεργος. Μὲ ἐκλαμβάνεις ὡς
ἄπιστον, ὡς Οὐγονότον ἢ ὡς Τοῦρκον τῆς
Ἀλγερίας; Σοὶ ἠρνήθην ποτὲ τίποτε; Δὲν
εἶμαι ὁ καλλίτερος φίλος σου; Δὲν ἐξέ-